

A kéz megragadja és kezdi felfelé vonni.

De a lépcső nem engedi el áldozatát. Ide-oda himbálódzik, mintha ki akarná ragadni a mentő kézből.

Küzdenek egymással: a lépcső-szörnyeteg és a szabadító.

Érzi, hogy a lépcső lesz a győztes. A kéz szorítása gyengül.

Most — hirtelen elereszti és ő keresztülbukik a lépcső korlátján. A levegőbe kap és aláhull a sötét mélységbe.

Felébred. Összetörve fekszik az ágyán, mintha valóban szédítő magasságból zuhant volna oda.

Körülnéz. A homályban a bútorok elmosódott körvonalai látszanak.

Végigsimítja verejtékező homlokát.

— Álom volt — gondolja. — Mint máskor.

Pillanatra megkönnyebbülés szállja meg. Nagyot sóhajt.

Szíve megszámlálhatatlan gyorsasággal ver, de nagyon gyengén. Tekintete iparkodik belekapaszkodni az alig kivehető tárgyakba. Egyszerre csak valami jeges rémület csap le rá. Ébren van és most újra érzi, hogy hull alá a feneketlen mélységbe. Valami csodálatos, kristálytisza világossággal látja az esze, hogy ez nem álom. A füle zúg, tekintete alól kisiklanak a tárgyak. Vak sötétség borul szemére.

Kiáltani akar. A torka, nyelve mozdulatlan, mintha kőből volna kifaragva. Kétségbeesetten akar megkapaszkodni valamiben, de lan-kadt ujjait nem tudja összekapcsolni.

Szíve néhány szabálytalan, riadt ütemet ver és ő elernyedve engedi át magát a nagy mélységbehullásnak.

Vitnyédy Pál.

A MŰVÉSZ TERVEI.

*Homály volt, mert az ég színét
eltakarták a lombok.*

*Csak néha láttam fent a kék
hullámú égkorongot.*

*Mentem a fák alatt s a fák
szeme szívembe látott:*

*úgy néztek rám, mint ősapák,
jószívű óriások.*

*S ebben a templomi setét
csöndben, amelyet éj fea,*

*itt és ott sárga lámpaként
nagy sárga lombok égtek.*

*A lég hideg volt és a föld
alattuk kékbe játszott...*

*S lelkem egy mély sóhajba tört:
«Mit akarnak e lángok?»*

*Mentem az úton csüggeleg,
járván e néma estel,*

*s szemeim a holt levelek
formáin révedeztek.*

*Olyan művészi volt a rajz,
mint ércbe véselt álom,*

*s a szél ezer rajzot kavart
keresztül a haláron.*

*Itt és ott sárga lámpaként
nagy sárga lombok égtek,*

*temetői lámpájaként
a porladó művésznek,*

*akül egy gondolat a mély
homok csöndjébe vitt,*

*s a szél táncolva szórja szét
illhagyott terveit.*

Gulyás Pál